

Leka med Strindberg

■ ■ Teater Satori har under en rad år låtit sig inspireras av den japanska teaterestetikens återhållna och stiliserade uttryck, senast i några pjäser av **Mishima**. När man nu tar sig an **Strindbergs** fragment *Dödens ö*, ett drömspelsutkast om livet efter detta och en gång tänkt som ramberättelse kring *Pelikanen*, är det rimligen textens spänning mellan det krassa livets petites-ser och den av **Swedenborg** färgade uppfattningen om dödsriktet, som lockat.

Böcklins berömda målning *Dödens ö* har liksom för Strindberg stått modell för iscensättningen. På en dödsö i trä och ljusa pellets rör sig långsamt den döde, läraren och kollegan. Livets omtagningar berättas som i en minnesström och fungerar bra så länge det handlar om att ge luft under de Strindbergska visdomsorden. Svårare blir det med de realistiska inskotten, som de agerande inte riktigt vet hur de ska lägga. Men *Dödens ö* är väl snarast en liten dramatisk tavla, inte någon plats för konflikter.

* * *

TEATER

DÖDENS Ö

av August Strindberg
Regi och scenografi: Mikael Lidén
I rollerna: Leif Olberius, Marika Bergström, Mikael Reuterberg
Scen: Teater Satori på Peros teater
Speltid: 1 timme
LEKA MED ELDEN och BANDET
av August Strindberg
Regi: Anders Johansson
Scenografi: Johan Stone
I rollerna: Axelle Axell, Lotta Beling, Karin Bjurström, Martin Forsström, Esko Kilpiö, Mats Rudal
Scen: Dagmar-teatern på Strindbergsteatern
Speltid: 2 timmar 30 minuter

"Känslor ha den egenskapen att meddela sig", lyder en nyckelreplik i Strindbergs svartsjuke-drama *Leka med elden*. Dagmar-teatern har i sin iscensättning inte riktigt litat på detta, utan låter för säkerhets skull replikerna åtföljas av ett alltför tydligt kroppsspråk där de båda makarna Kerstin och Knut jämte vännen Axel ständigt får spela ut den erotik som redan finns i texten.

Att man annars dragit fram det barnsliga, personernas

omogna kärlekslekar, skapar onekligen ett mindre konventionellt framförande, även om det hade blivit vassare om leken fått behålla barnets oskuldsfulla beteende. **Karin Bjurström** (Kerstin), **Mats Rudal** (Knut) och

Ur Teater Satoris uppsättning av Strindbergs "Dödens ö".

Martin Forsström (Axel) går in för sina uppgifter med liv och lust, men har kanske inte helt lyckats med att integrera sina texter med kroppen.

Bättre lyckas Dagmar-teatern efter paus, då vad man skulle kunna kalla uppföljaren *Bandet* framförs som ett slags rättegångsdrama i TV. Personerna är här liksom i *Leka med elden* högst moderna och pjäsens kuralstil lånar sig med fördel till den moderna tvåloperans inramning, även om den trots strykningar fortfarande tyngs av några longörer.

Spellet ges dock en viss tyngd tack vare **Axelle Axell** (modern respektive häradshövdingen) och **Esko Kilpiö** (fadern respektive pastorn), medan de övriga inte riktigt förmår att fästa replikerna i personernas förmodade historia.

Såväl Teater Satori som Dagmar-teatern är dock genuint intresserade av att försöka avlocka Strindbergs dramatik dess samtida möjligheter och det är en ambition som i sig är lovvärd och förtjänar att uppmärksammas.

Claes Wahlin